

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/88/2017
Identifikačné číslo spisu: 1209212862
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1209212862.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu C. B., nar. XX. X. XXXX, bývajúceho v J., F., v dovolacom konaní zastúpeného advokátskou kanceláriou mzlegal, s. r. o., so sídlom v Malackách, Bernolákova 2425/2, IČO: 36 861 529, za ktorú koná JUDr. Miroslav Zobok, advokát a konateľ, proti žalovaným 1/ Slovenskej sporiteľni, a. s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, 2/ General Factoring, a. s., so sídlom v Bratislave, Košická 56, IČO: 35 838 825, 3/ W. J., nar. X. X. XXXX, bývajúcemu v J., K., o určenie neplatnosti dražby, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 45C/158/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. januára 2016 sp. zn. 9Co/184/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 7. januára 2015 č. k. 45C/158/2009-796 v spojení s opravným uznesením z 8. decembra 2016 č. k. 45C/158/2009-941 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti opakovanej dobrovoľnej dražby osvedčenej notárskou zápisnicou spísanou notárkou JUDr. Katarínou Valovou, predmetom ktorej bol byt č. 1, nachádzajúci sa na prízemí bytového domu na J. v J.. Pokiaľ žalobca ako dôvod neplatnosti dražby tvrdil, že žalovaný 2/ mu nedoručil riadne výzvu na sprístupnenie predmetu dražby za účelom ohliadky bytu znalcom, čo malo za následok porušenie § 12 ods. 3 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), uviedol, že žalobca sa v čase doručovania zásielky zdržiaval na adrese F. v J., a teda že došlo k naplneniu predpokladov účinného doručenia písomnosti formou zákonnej fikcie. Vychádzal pritom z čestného vyhlásenia p. C. a výpovede svedka O. C. (jeho vypočutie navrhol sám žalobca), ktorý výslovne uviedol, že žalobca býval v J. na F.. Výpoveď svedka O. G. hodnotil ako účelovú a nedôveryhodnú, keďže svedok je zamestnancom žalobcu a je odkázaný na bývanie v byte v J. na J.. Navyše, uvedená adresa, na ktorú boli zásielky doručované, bola adresou trvalého pobytu žalobcu, pričom žalobca mal vedomosť o dražbe, čo vyplýva zo zásielky o oznámení termínu 3. kola dražby, ktorá mu bola riadne doručená, ako aj z komunikácie s p. C., ktorá

bola zamestnankyňou žalovaného 2/. K tvrdeniu žalobcu, že dražba je neplatná, lebo žalovaný 1/ ako navrhovateľ dražby a žalovaný 2/ ako dražobník neuzatvorili zmluvu o vykonaní dražby, čím porušili ustanovenie § 16 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách uviedol, že citovaný zákon nevyklučuje možnosť, aby navrhovateľ dražby a dražobník uzavreli medzi sebou všeobecnú zmluvu (v nej vymedzia náležitosti ako napr. spôsob určenia odmeny dražobníka, podmienky ukončenia zmluvného vzťahu a pod.) a pri každej jednotlivej dražbe čiastkovú zmluvu, ktorá bude obsahovať ostatné náležitosti zmluvy o vykonaní dražby. Zákonu neodporuje ani dohoda uzatvorená medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/, podľa ktorej dôjde k uzatvoreniu dohody o vykonaní dražby podpísaním vyhlásenia o spôsobilosti predmetu dražby. V tomto prípade tvorí vyhlásenie o spôsobilosti predmetu dražby zároveň i ponuku (ofertu) na uzatvorenie zmluvy o vykonaní dražby. Obdobný mechanizmus bol dohodnutý i pre uzatváranie zmlúv o vykonaní opakovanej dražby. Zákon o dobrovoľných dražbách takýto postup pre uzatváranie zmlúv o vykonávaní opakovanej dobrovoľnej dražby nezakazuje. Týmto spôsobom uzatvorené zmluvy nie sú v rozpore s ustanoveniami zákona, nepriečia sa mu a ani ho svojím obsahom neobchádzajú. Keďže zmluva bola podpísaná k tomu oprávnenými osobami, dospel k záveru, že opakovaná dražba konaná dňa 13. 5. 2009, sa uskutočnila na základe platne uzavretej dohody o vykonaní dražby. Okrem toho uviedol, že žalobca nijako nepreukázal, že by v dôsledku porušenia zákona o dobrovoľných dražbách došlo k ujme na jeho strane, t. j. k zásahu do jeho subjektívnych práv. Žalobca totiž nespochybnil oprávnenie žalovaného 1/ pristúpiť k výkonu záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby. Neuvedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že predmet zálohu bol v dôsledku porušenia zákona žalovanými 1/ a 2/ vydražený za cenu, ktorá by bola pod hranicou najnižšieho podania (v tom prípade by žalobca mohol byť ukrátený na svojich právach). Cena nehnuteľnosti bola stanovená znaleckým posudkom vo výške 2.700.000,- Sk, (89.623,58 eur) ako všeobecná hodnota nehnuteľnosti. Cena predmetu dražby na prvej dražbe bola stanovená sumou 102.901,15 eur, t. j. vyššou sumou než cena dražby stanovená znaleckým posudkom. Túto cenu nebolo možné dosiahnuť, čo preukazuje najmä fakt, že za takúto vyvolávaciu cenu (a ani zníženú pri opakovaných dražbách), nikto neprejavil záujem o kúpu nehnuteľnosti dražbou. Skutočnosť, že predmet dražby sa vydražil za cenu nižšiu, ako bola cena stanovená súdnym znalcom, ako všeobecná hodnota nehnuteľnosti, nemožno považovať za porušenie ustanovenia § 3 ods. 1 OZ. Nesprístupnenie bytu, ktorý bol predmetom dražby zo strany žalobcu, nepovažoval za podstatnú skutočnosť pri určení ceny. Znalec pri vypracovaní znaleckého posudku postupoval v súlade s § 12 ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách, podľa ktorého ohodnotenie predmetu dražby možno vykonať z dostupných údajov, ktoré má dražobník k dispozícii, keďže žalobca neumožnil vykonanie ohodnotenia bytu. Na nové skutočnosti tvrdené žalobcom po vrátení veci odvolacím súdom neprihliadol, lebo nedosiahli takú intenzitu, aby boli spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv žalobcu. Žalobu žalobcu vyhodnotil ako bezdôvodnú, preto ju v celom rozsahu zamietol. Po právnej stránke oprel svoje rozhodnutie o ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, § 2 písm. a/, § 7 ods. 1 a ods. 2, § 10 ods. 1], § 12 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 16 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 6, ods. 8, ods. 9, § 21 ods. 2, ods. 3 a ods. 4, § 22 ods. 1 a ods. 4; ďalej o ustanovenie § 39, § 40 ods. 1 a ods. 3, § 151a, § 151b ods. 1, § 151j ods. 1, § 151m ods. 4, § 151 ods. 8 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj o ustanovenie § 45 ods. 1 a ods. 2 a § 47 ods. 2 O. s. p. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 14. januára 2016 sp. zn. 9Co/184/2015, v spojení s opravným uznesením z 28. februára 2017 na odvolanie žalobcu a žalovaného 2/ (rozsudok napadol voči výroku o trovách konania) rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku okresného súdu odôvodnil jeho vecnou správnosťou. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Za správny považoval právny záver okresného súdu, že žalovaný 2/ neporušil zákon o dobrovoľných dražbách, keď výzvu na sprístupnenie bytu doručoval žalobcovi na adresu v J., F.. Výsledkami vykonaného dokazovania nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že sa v čase doručovania výzvy na sprístupnenie bytu zdržiaval v mieste svojho prechodného pobytu a ani to, že by mu jeho zdravotný stav bránil v prevzatí zásielky žalovaného 2/ obsahujúcej výzvu na sprístupnenie bytu v J. na J. na adrese jeho trvalého pobytu. Naopak, výpoveďami svedkov O. C. a T. C. bolo potvrdené, že v rozhodnom čase sa žalobca zdržiaval v mieste jeho trvalého bydliska. Okresný súd preto uplatnil fikciu o náhradnom doručení tejto výzvy v súlade so zákonom (§ 47 ods. 2 O. s. p.).

Vo vzťahu k námietkam žalobcu voči postupu žalovaného 2/ pri zaistovaní ohodnotenia predmetu dražby uviedol, že žalovaný 2/ postupoval v súlade so zákonom, či už pri doručovaní výzvy na sprístupnenie bytu žalobcovi, ako aj pri stanovení doby ohliadky výzvou z 23. 10. 2008, keď zákon o dobrovoľných dražbách v ustanovení § 12 ods. 2 neustanovuje striktne trojtýždňovú lehotu medzi dobou ohliadky a odoslaním výzvy. Ani námietky žalobcu, ktoré sa týkali nesprávnosti samotného znaleckého posudku vyhotoveného znalcom Ing. D. (nesprávne stanovená cena predmetu dražby a nedostatok náležitostí v súvislosti so zmenou vyhlášky) nepovažoval za dôvodné. K tvrdeniu žalobcu o tom, že písomnosti týkajúce sa dražby neboli podpísané oprávnenými osobami, lebo zmena takýchto osôb nebola pojatá do dodatku k rámcovej zmluve o vykonaní dražby uviedol, že prípadná zmena napr. vo funkciách manažérov obchodnej spoločnosti je jej vnútornou záležitosťou a preto účinky takýchto zmien nemôžu byť určované súhlasom druhej zmluvnej strany a nemôže byť ani predmetom dodatku k zmluve. Ako nedôvodné hodnotil aj námietky žalobcu týkajúce sa platnosti zmluvy o vykonaní dražby resp. o opakovaných dražbách z dôvodu, že nemajú zákonom vyžadované náležitosti a že neboli žalovanými 1/ a 2/ uzavreté v rozpätí 10 dní. Odvolací súd nezistil porušenie zákona o dobrovoľných dražbách ani z hľadiska namietaného výkonu dražby pre viac záložných práv, keďže zákon počítá aj s takouto situáciou (§ 151ma OZ). K výtku žalobcu, že mu okresný súd neposkytol dokumenty založené do spisu žalovaným 2/ a že sa s nimi nemohol oboznámiť a na ne reagovať uviedol, že žalobca resp. jeho zástupca boli do spisu opakovane nahliadať. Táto výtku preto neobstojí. Navyše, dôkaz týmito listinami okresný súd náležite vykonal. Nevykonanie dôkazov, žalobcom navrhnutých, nepredstavuje taký postup súdu, ktorým by sa odňala žalobcovi možnosť konať pred súdom. V tomto smere poukázal na judikát R 37/1993. Rozsah vykonaného dokazovania okresným súdom považoval za postačujúci a preto nebolo potrebné dokazovanie doplniť. Rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a preto ho, včítane výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p., potvrdil. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca, ktoré došlo na Okresný súd Bratislava II 22. 4. 2016. Žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť a návrhu vyhovieť alebo rozsudok krajského súdu a aj okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté nepreskúmateľnosťou, lebo odvolací súd sa v dôvodoch rozhodnutia nezaoberal všetkými dôvodmi neplatnosti dražby, ktoré uplatnil a teda nerozhodol o celej žalobe, čím mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. Namietal, že odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) sa v dôvodoch rozhodnutia nezaoberal vecou z hľadiska nemožnosti uplatniť fikciu doručenia v dôsledku absencie poučenia v zmysle § 47 ods. 5 O. s. p., z hľadiska nespĺnenia zákonných podmienok na vyhotovenie znaleckého posudku bez ohliadky nehnuteľností, že sa nevyporiadal s otázkou jeho prechodného pobytu, faktickej neexistencie znaleckého posudku, že neskúmal neplatnosť zmluvy o vykonaní dražby, že sa nevyjadril k tomu, že cena, za ktorú žalovaný 3/ nehnuteľnosť vydražil je cena nižšia ako dohodnuté najnižšie podanie (za dohodnutú sumu ako najnižšie podanie považoval hodnotu nehnuteľnosti stanovenú znaleckým posudkom vypracovaným pre banku na účely zriadenia záložného práva, t. j. sumu 2.900.000 Sk), že sa nevyjadril k nedodržaniu lehoty pre uzavretie zmluvy o opakovanej dražbe dňa 19. 3. 2009, čo malo za následok nespĺnenie ďalších zákonných podmienok pre vykonanie tejto dražby, že sa nevyporiadal výkonom dražby pre viac záložných práv naraz a s námietkou nesprávnosti zápisnice, že neposudzoval otázku, či postupom žalovaného 2/ v rozpore so zákonom boli dotknuté jeho práva. Okrem toho považoval rozsudok odvolacieho súdu za prekvapivý, keďže odvolací súd sa vyjadril len k niektorým dôvodom neplatnosti dražby, ku ktorým nezaujal stanovisko súd prvej inštancie. Dovolanie odôvodnil aj tým, že rozsudok odvolacieho súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení veci.

4. Žalovaní svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobcu nevyužili.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo

podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

6. Najvyšší súd ako súd funkčne príslušný na prejednanie dovolania (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas k tomu oprávneným subjektom, zastúpeným advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

7. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

8. Dovolanie bolo prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie bolo prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci a napokon tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O. s. p.).

9. V preskúmvanej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p., lebo nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Nejde ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

10. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p., ktoré ukladalo dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

11. Vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. a) až e) a g) O. s. p. žalobca nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

12. Podľa dovolateľa k odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a nepresvedčivé, lebo nedáva odpoveď na argumentáciu uvedenú v jeho odvolaní. Dovolací súd sa preto osobitne zaoberal opodstatnenosťou tejto námietky dovolateľa.

13. Dovolací súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie bola rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom táto norma sa uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (II. ÚS 76/07). Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. dáva odvolaciemu súdu možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, ak výrok odvolaním napadnutého rozhodnutia je vecne správny a ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým vytvára organickú jednotu. Ak by odvolací súd musel vždy reagovať úplne na všetky dôvody odvolania, bolo by ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. nepoužiteľné.

14. V tejto súvislosti treba upozorniť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

15. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska.

16. Odvolací súd v dôvodoch napadnutého rozsudku uvádza, že považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, pričom sa stotožnil s jeho odôvodnením. V dôvodoch rozsudku sa osobitne zaoberal námietkou žalobcu, ktorá sa týkala doručovania výzvy na sprístupnenie bytu za účelom vykonania ohodnotenia predmetu dražby znalcom (žalobca od začiatku nedoručenie výzvy na adresu, kde sa zdržiaval, a s tým spojené porušenie § 12 zákona o dobrovoľných dražbách považoval za dôvod neplatnosti dražby). Podrobne vysvetlil, prečo považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že k uplatneniu fikcie o náhradnom doručení výzvy došlo v súlade so zákonom (§ 10 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách v spojení s § 47 ods. 2 O. s. p.). Tým dal zároveň aj odpoveď, že zo strany žalovaného 2/ a znalca pri vykonaní ohodnotenia predmetu dražby, nedošlo k porušeniu § 12 ods. 2, resp. ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách. Zároveň zaujal stanovisko aj k argumentácii žalobcu, podľa ktorej mu boli všetky písomnosti (nielen uvedená výzva) týkajúce sa dražby doručované v rozpore so zákonom a k námietke žalobcu o nedodržaní trojtýždňovej lehoty medzi dobou ohliadky a odoslaním výzvy. Osobitne sa v dôvodoch rozsudku vyjadril k právnomu názoru súdu prvej inštancie prijatému v súvislosti s otázkou existencie, resp. platnosti zmluvy o vykonaní dražby (žalobca od začiatku konania tvrdil ako dôvod neplatnosti dražby neuzavretie zmluvy o vykonaní dražby žalovanými 1/ a 2/ v súlade s § 16 zákona o dobrovoľných dražbách), ako aj k námietke, že písomnosti týkajúce sa dražby neboli podpísané oprávnenými osobami. Podrobne vysvetlil, z akých dôvodov nepovažoval za opodstatnenú námietku žalobcu týkajúcu sa nedodržania 10 dňovej lehoty v prípade zmlúv o vykonaní opakovanej dražby po doručení zápisnice o vykonaní dražby alebo vyrozhodnutí o zmarení dražby (§ 22 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách). V dôvodoch rozsudku odvolacieho súdu sa nachádza aj stanovisko k záverom súdu prvej inštancie v súvislosti s postupom žalovaného 2/ pri zaisťovaní hodnoty bytu, ako aj výslednej ceny bytu dosiahnutej v opakovanej dobrovoľnej dražbe. V tejto časti odkázal aj na

odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil. Stručne reagoval aj na námietky žalobcu, ktoré sa týkali nesprávnosti znaleckého posudku a výkonu dražby pre viac záložných práv. Napokon, v dôvodoch rozsudku uviedol, prečo nepovažoval žalobcom tvrdené nevykonanie dôkazov, resp. nemožnosť oboznámiť sa s dôkazmi a reagovať na ne, za vadu zmätočnosti v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd dal v dôvodoch rozsudku odpovede na všetky podstatné argumenty žalobcu, z ktorých vyvodzoval neplatnosť dražby. Žalobca preto nedôvodne namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný, resp. že ide o rozsudok, ktorým nebolo rozhodnuté o celom predmete žaloby. Skutočnosť, že žalobca sa nestotožňuje s právnymi závermi, ku ktorým odvolací súd a súd prvej inštancie dospeli, ešte neznamená, že odôvodnenie ich rozsudkov nespĺňa požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 219 ods. 2 O. s. p. Treba zdôrazniť, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

17. Pokiaľ žalobca vyslovuje nesúhlas s právnymi závermi odvolacieho súdu, treba uviesť, že námietka nesprávneho právneho posúdenia veci, nespôsobovala existenciu vady v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Námietka strany, ktorou vytyka súdu existenciu omylu pri aplikácii práva, bola považovaná za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., ktorý však sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladal. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, mohla byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak bolo toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

18. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu nie je prípustné podľa § 238 O. s. p., nebola preukázaná ním tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd preto jeho dovolanie ako procesne neprípustné odmietol [§ 447 písm. c) C. s. p.] bez toho, aby pristúpil k meritórnemu prieskumu napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

19. Najvyšší súd v dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo im v tomto štádiu konania žiadne trovy nevznikli.

20. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.